

Το πάθημα δεν γίνεται μάθημα, αυτή δεν ιδρώνει. Ευτυχώς δεν κόστισε σε ζωές η σύγκρουση του ΚΑΛΛΙΣΤΩ με το ΜΑΕΡΣΚ ΛΑΥΝΤΣΤΟΝ προ μνηών έξω από το λιμάνι του Πειραιά, αλλήλ δυστυχώς δεν ενεργοποίησε τα αντανakηλαστικά κανενός. Νέα αποκάλυψη: Η «σκοτεινή» πορεία του πολεμικού πλοίου και η λύση που σκόπιμα αποσιωπάται. Συνθήκες ανασφαλούς ναυσιπλοΐας και μέλλον (α)βέβαιο...

ΑΚΟΥΪΕΙ ΚΑΝΕΙΣ;

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΦΩΤΗΣ ΜΑΡΤΙΝΟΣ

Είναί προφανές ότι ο εμβολισμός του ΝΘΗ ΚΑΛΛΙΣΤΩ του Πολεμικού Ναυτικού από το containership ΜΑΕΡΣΚ ΛΑΥΝΤΣΤΟΝ το πρωί της 27ης Οκτωβρίου 2020 έχει θεωρηθεί ατύχημα ελάσσονος σημασίας, με το οποίο δεν υπάρχει λόγος να εξακολουθεί να ασχολείται κανείς. Από τη στιγμή που ουσιαστικά κανένας δεν έπαθε τίποτα, όλα τα άλλα βρίσκονται –αρκεί να υπάρχει καλή θέληση και συγκατάβαση κι από τις δυο πλευρές: «Τέλος καλό, όλα καλά, γιατί να χαλάμε τις καρδιές μας; Αντί να ασχολούμαστε με τη σύγκρουση, όπου δεν έγινε και τίποτα, παλιοσίδερα μόνο, δεν είναι καλύτερο να ασχοληθούμε με το χρέημα που προκύπτει από τη σύγκρουση;». Διότι, ως γνωστόν, όπου μπαίνει στη μέση το χρέημα, όλα τα άλλα πάνε στην μπάντα. Και, όπως είναι

επίσης γνωστό, όταν μπαίνει στη μέση το χρέημα, «όσο λιγότερο μαζευτούμε, τόσο το καλύτερο». Όπερ εξηγεί και γιατί το θέμα έχει εξαφανιστεί από προσώπου γης. Θα μπορούσε βέβαια η σύγκρουση να έχει εντελώς άλλη κατάληξη, προφανώς όχι προς το καλύτερο, αλλά προς το πολύ χειρότερο. Ναι, αλλά δεν είχε. Οπότε, κατά την πάγια αρχή που συνοψίζεται στις σοφές ρήσεις «σκαλίζοντας σκαλίζοντας βγάζει η όρνιθα τα μάτια μοναχή της» και «μη θίγετε τα κακώς κείμενα», το αντιπαρερχόμαστε, ξανακάνουμε τον σταυρό μας, ξαναδοξάζουμε τον καλό Θεό της Ελλάδας, που για ακόμη μια φορά έβαλε το χέρι του, και πάμε γι' άλλα. Αυτή η παγιωμένη νοοτροπία έχει οδηγήσει σε καταστροφές που θα μπορούσαν να έχουν αποφευχθεί, όπως π.χ. η τραγωδία στο Μάτι. Πλην όμως, αφού δεν άλλαξε ούτε

καν μετά το Μάτι με τους 102 νεκρούς, είναι αστέιο να πιστεύει κανείς πως θα αλλάξει για την πράξη του ΚΑΛΛΙΣΤΩ... Παρ' όλα αυτά, εμείς θα επιμεινουμε για μια φορά ακόμη. Είκοσι επτά νέοι άνθρωποι του Πολεμικού Ναυτικού ζουν σήμερα χάρη σε μια ευτυχή συγκυρία. Γλίτωσαν παρά τρίχα από μια τραγωδία. Κι όμως, οι συνθήκες που προκάλεσαν την αιτία αυτής της παρ' όλignon τραγωδίας παραμένουν ακριβώς οι ίδιες. Τα βαπόρια μήκους 300 και 400 μέτρων, που δεν «βλέπουν» στα πεντακόσια ή και στα χίλια μέτρα από την πλήρη τους, που ούτε να γυρίσουν ούτε και να σταματήσουν μπορούν, εξακολουθούν, πέντε μήνες μετά, να περνούν μέσα από την τρύπα της βελόνας και να κροσάρονται χωρίς πλοηγό με κάθε λογής πιλοία και πλεούμενα –από γκαζάδικα και κοντινεράδικα ίδιου μεγέθους ίσαμε τα σαλαμινιώτικα και τα «ιπτάμε-

να δελφίνια» της Αίγινας που πάνε με 30+ κόμβους. Δεν το λέμε για να καμαρώσουμε επειδή είμαστε οι μόνοι που το αναφέραμε, στον «Ε» Φεβρουαρίου 2021, αλλά επειδή είναι το μόνο μέτρο που μειώνει άμεσα και δραστικά την πιθανότητα ενός παρόμοιου ατυχήματος, το οποίο ελλοχεύει ανά πάσα στιγμή. Το ζήτημα δεν είναι να παρέχουμε απλόχερα σε κάποιον, όποιος κι αν είναι αυτός, την ευκαιρία να κάνει λάθος και μετά να τον οδηγούμε στα δικαστήρια για να του καταλογίσουμε ευθύνη και να τον καταδικάσουμε. Το ζήτημα είναι να μειώνουμε όσο γίνεται την πιθανότητα του λάθους για να γλιτώνουμε τις τραγωδίες. Γιατί, αν εξακολουθήσουμε να έχουμε τη νοοτροπία «αφού τη γλιτώσαμε, μην το ψάχνεις», τότε την επόμενη ή τη μεθεπόμενη φορά δεν θα τη γλιτώσουμε –κι αυτό αποδείχτηκε στο Μάτι, όπου δεν τη γλιτώσαμε παρά τις πολλαπλές ►